

Eljas Erkosta Elvikseen

Pöytäkirjojen ulkopuolelta -kirjoituskilpailu tuotti monenmoista satoa
Muistoja tallentui...

...johtajista:

"Luddalainen" kuvailee Eljas Erkkoa:

Kuvatoimituksen työlle antoi lisäväriä tosiasia, että Erkko tarkkaili sitäkin. Hänellä oli tapana kirjoittaa sinisellä rasvaliitukynällä viestejä juttujen päälle ja lähettää asianomaiset sivut toimitussihteereille. Huomautuksia ilmaantui myös kuviin. Hänen käsialansa oli vain hyvin vaikeaselkoinen.

Kerran oli taas kuvan päälle tullut sininen viesti. Siitä ei saanut selvää. Lopulta kysyin toimitussihteereiltä. **Juha "Nevski" Nevalainen** pudisteli neuvottomana päätään. **Arvi "Ape" Uimonen** katsoi kuvaa ylösalaisin. Ei valjennut sittenkään. "Käy kysymässä ministeriltä", Ape tokaisi lopulta tympääntyneenä.

Kävelin ulos ja käyttävän poikki Erkon avaraan, sikarintuoksuiseen huoneeseen. Sen ovi oli useimmiten auki. Ja hän tunsikin minut jo hyvin, kun päivittäin pyörimme samoissa toimitustiloissa. Puhuin hänelle aina kovalla äänellä. Pelokkaita mumisijoita hän ei kestänyt.

"Ministeri lähetti viestin, mutta emme saa selvää", sanoin ja ojeusin lehden hänelle. Hän katsoi kuvaa eikä selvästi itsekään osannut enää lukea käsialaansa. "Hrm", hän rykäisi tapansa mukaan äänekkäästi. "Hyvä juttu", hän sanoi, kun ei muutakaan keksinyt.

Päivän ongelma oli hoidettu. Kävin kertomassa lopputuloksen toimitussihteereille. Heitäkin nauratti makeasti.

"Taannoin" tarinoin juttuhetkestä päätoimittaja Teo Mertasen kanssa.

Kun palasin toimitukseen, tuntui kuin kaikki olisivat tietäneet, että jotain hirveää on tapahtunut. Pomoni **Keijo Himanen** syöksyi kysymään: "Mitä sä olet tehnyt?!? Sait sä potkut?!?!"

Ei sinne päinkään. Oli heinäkuu, ja koko herrakerroksen väki oli lomalla. Mertanen oli äärimmäisen pitkästynyt ja vailla juttuseuraa. Hän kutsutti minut luokseen pelkästään saadakseen huvitusta ja kuullakseen hauskoja juttuja. Puhuimme siis iät ja ajat niitä näitä, koska päätoimittajan ei juuri silloin tarvinnut hallinoida. Ja minä taas olin komennettuna työtehtäviin.

"Koppari" kertoo Nytin ja Verkkoliitteen juhlissa käyneestä salaperäisestä vierailijasta:

Juhlat menivät. Joku kyseli uudelta ja nuorelta Verkkoliitteen toimittajalta, miten täällä toimituksessa työvuoro meni. (Hänen nimensä kuulukoon nyt lähdesuojan piiriin.)

"No mitäs... tuossa kävi joku iso herra uteliaana kattomassa."

"Kuka?"

"Se sellainen tumma iso, puku päällä."

"Oliko rillit?"

"Oli."

"Tuliko se tuolta pihan yli?"

"Tuli."

"Mitä se kysy?"

"No ei mitään ihmeempää. Vain että mitä teen just nyt ja silleen."

"Tajusitsä kuka se oli?"

"En, oisko mun pitänyt?"

Kaikki räjähtivät nauramaan.

"Mitä ny?"

"Se oli **Aatos Erkko**. Erkko kävi täällä!"

"Mitä sitten?"

"Se on omistaja!"

"Mitä sitten", nuori vastasi edelleen välinpitämättömänä. Tai järkevä. Niinpä, kuten nykyään nuoriso sanoo.

"Kyseessä Oleva" muistelee joulutervehdystä 90-luvun malliin:

Helsingin Sanomien uutistoimituksen listamiehet istuivat tavanomaisessa iltapäivän uutiskokouksessa Ludviginkadun toimitustalon kuudennen kerroksen neuvoteluhuoneessa joulunalusviikolla 1990-luvulla.

Kesken neuvottelun pitkä tummapukuinen mies ilmestyi avoimeen oviaukkoon, nosti kätensä ja sanoi 'Hyvää joulua!' Pari sekuntia vallinneen hämmennyksen ja hiljaisuuden jälkeen toimitussihteeri **Tarja Saarivuori** ja toimittaja **Ritva Remes** aloittivat kuin yhdestä suusta laulun: "Joulupukki, joulupukki, valkoparta, vanha ukki. Eikö taakka paina selkää, käypä tänne, emme pelkää!"

Ovella seisova mies kuunteli laulun alusta loppuun saakka jotenkin kiusaantuneen näköisenä, mutta kättään tervehdyksestä laskematta. Hän hymyili. Sanoma Osakeyhtiön hallituksen puheenjohtaja **Jaakko Rauramo** oli tavanomaisella "Hyvä joulun!" -toivotuskierroksellaan.